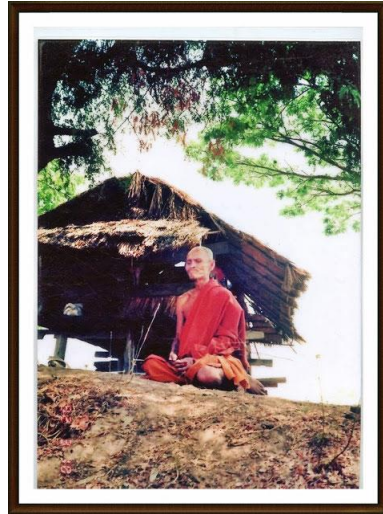

ประวัติหลวงปู่สรวง เทวดาเล่นดิน

หลวงปู่สรวง

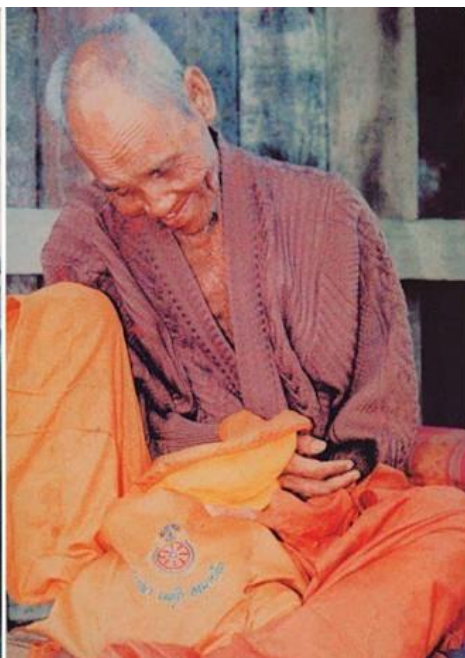
หลวงปู่สรวงเป็นคนพูดน้อย และไม่เคยเล่าประวัติส่วนตัวให้ใครฟัง จึงไม่มีใครทราบประวัติและอายุที่แท้จริงของท่านได้ มีเพียงคำบอกเล่าปากต่อปากที่ยังคงเป็นปริศนา บ้างก็ว่าท่านเป็นคนจังหวัดศรีสะเกษ บ้างก็ว่าท่านเป็นพระสงฆ์ที่เดินทางมาจากประเทศกัมพูชา มาจำพรรษาที่ประเทศไทยหลายแห่ง จึงไม่มีใครที่จะทราบเรื่องราวประวัติที่แน่นอน ชาวบ้านในสมัยนั้นเรียกขานท่านว่า “ลูกเอี้ยวเป๊ะ” หรือ “ลูกตาเป๊ะ” (เป็นภาษาเขมร หมายถึงพระดาบสที่เป็นผู้รักษาศีลอยู่ตามถ้ำตามป่าเขา)

หลวงปู่สรวงเป็นพระที่มักน้อย สันโดษ สมณะ มีอุเบกขาสูงสุด ตลอดระยะเวลา หลวงปู่สรวงจะจำวัด ณ สำนักสงฆ์แห่งหมู่บ้านไพรบึงน้อย (วัดไพรพัฒนาในปัจจุบัน) และอยู่ตามกระท่อมนาเล็กๆ มีกระดานไม้ปูแค่พอนอนได้ ทุกแห่งที่หลวงปู่จำวัดจะมีเสาไม้สูงปักอยู่ มีเชือกขาวขึงระหว่างกระท่อม เสาไม้หรือต้นไม้ข้างเคียงมีวาวขนาดใหญ่ที่บิด้วยจิวหรือกระดากแขวนไว้เป็นสัญลักษณ์ ที่ขาดไม่ได้คือจะต้องให้ลูกศิษย์ก่อกองไฟไว้เสมอ บางครั้งลูกศิษย์เอาของถวายท่านก็จะโยนเข้ากองไฟ ฉะนั้น ถ้าเห็นวากกระท่อมใดมีสิ่งของดังกล่าว ก็หมายถึงว่าเป็นที่ที่หลวงปู่เคยจำวัดหรือเคยอยู่มาก่อน

พระครูโกศลสิกขกิจ “หลวงพ่อบุฒ วายาโม” เจ้าอาวาสวัดไพรพัฒนา ตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ เล่าว่า บุคลิกและกิจของหลวงปู่สรวง จะมีลักษณะความสันโดษ เมื่อท่านได้รับปัจจัยมา ท่านก็ไม่ยึดติดและทำการให้ทานแก่คนยากไร้มาโดยตลอด บางครั้งก็นุ่งห่มเหลือง บางครั้งก็แต่งขาว ชาวบ้านถือเป็นเรื่องปกติ เพราะเป็น มหามุนีเทพดาบส โดยทั่วไปที่เรียกว่า หลวงปู่ นั้น ด้วยมีกิจปฏิบัติแปลกเช่นสงฆ์

ชาวบ้านแห่งดินแดนอีสานใต้ ยกย่องท่านว่า เป็นผู้วิเศษแห่งภูตะแบง บ้างก็เรียกขานท่านว่าเทวดาเล่นดิน หลวงปู่สรวง เทวดาเล่นดิน นามของท่านแฝงปริศนาธรรม เพราะดินหรือปฐวีธาตุก็คือ หนึ่งในกองกสิณ ขณะเดียวกันเมื่อใครถวายอะไรมาให้ท่านไม่ว่าจะเป็นข้าวของเงินทอง ฯลฯ ก็จะไม่ยอมเข้ากองไฟจนหมดสิ้น ซึ่งไฟหรืออัคคีธาตุ ก็เป็นอีกหนึ่งกองกสิณที่พระอรหันต์สายเหนือโลกใช้ฝึกจิต ไม่ให้ยึดมั่นถือมั่น เรื่องราวของหลวงปู่สรวง เต็มไปด้วยเรื่องราวหลากหลายพิสดาร มีอิทธิฤทธิ์ต่างเล่าขานกันมาจากรากต่อราก สื่อสิ่งพิมพ์ตีแผ่เรื่องราวของหลวงปู่สรวงเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และเป็นที่กล่าวขานมาจนทุกวันนี้

ปัจจุบันท่านได้มรณภาพไปแล้วตั้งแต่ วันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยสรีระสังขารของหลวงปู่สรวงนั้น ไม่ได้เน่าเปื่อยไปตามกาลเวลา จึงได้เก็บรักษาร่างของท่านไว้ในโลงแก้ว ที่วัดไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ

ประวัติหลวงปู่มม อินทปัญญา

หลวงพ่อมม อินทปัญญา เกิดเมื่อวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ พุทธศักราช ๒๔๒๙ ณ บ้านปราสาทเยอ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดศรีสะเกษ โยม บิดาชื่อ มาก บุญโญ โยมมารดาชื่อ อิ่ม บุญโญ วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๔๔๑ ขณะท่านอายุได้ ๑๒ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดปราสาทเยอเหนือ โดยมีเจ้าอาวาสวัดปราสาทเยอเหนือในสมัยนั้น อาจารย์พิมพ์ เป็นผู้ชวนให้อุปสมบทเป็นพระภิกษุเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๔๔๙ ขณะท่านอายุครบ ๒๐ ปี โดยมี พระอาจารย์ปริม เจ้าอาวาสวัดปราสาทเยอเหนือ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์พรหมมา วัดสำโรงระวี เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์ทอง วัดไพรบึง เป็นพระอนุสาวนาจารย์

พ.ศ.๒๔๙๒ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดปราสาทเยอเหนือ

พ.ศ.๒๔๙๔ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะตำบลชั้นตรี ราชทินนามที่ พระครูประสารนันทคุณ

พ.ศ.๒๕๐๑ เลื่อนชั้นพระสังฆาธิการเป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นโท ในนามเดิม

ภายหลังอุปสมบทท่านได้เพียรศึกษาพระปริยัติธรรม บาลีไวยากรณ์ พระธรรมบท มูลกัจจายนะสูตร ธรรมฐาน และคาถาอาคมการลงอักขระเลขยันต์ต่าง ๆ จนเชี่ยวชาญ อีกทั้งอักขระขอม คาถาอาคม ไสยเวทย์ จากพระอาจารย์เขมรและพระอาจารย์จากประเทศลาวจนมีความเชี่ยวชาญ ฝึกปฏิบัติสมณะกรรมฐานและวิปัสณากรรมฐานจนมีจิตและสมาธิอันกล้าแข็งแน่วแน่ตามลำดับ

ท่านจึงออกธุดงค์ไปตามป่าเขาลำเนาไพร ผ่านทางเมืองขุนขันธ์เรื่อยไปจนถึงเมืองกบินทร์บุรี และมาจำพรรษาอยู่ที่วัดโคกมอญเป็นเวลาจนถึง ๓ พรรษาขณะที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดโคกมอญ ท่านได้พัฒนาและสร้างความเจริญให้กับวัดโคกมอญเป็นอันมาก จากสำนักสงฆ์เล็ก ๆ จนเป็นวัดที่เจริญขึ้น สร้างความเลื่อมใสศรัทธาในหมู่ประชาชนละแวกนั้น เมื่อออกพรรษาท่านจึงเดินธุดงค์ต่อเรื่อยมาจนกลับมาจำพรรษาที่วัดปราสาทเยอใต้ จำพรรษาอยู่ ณ

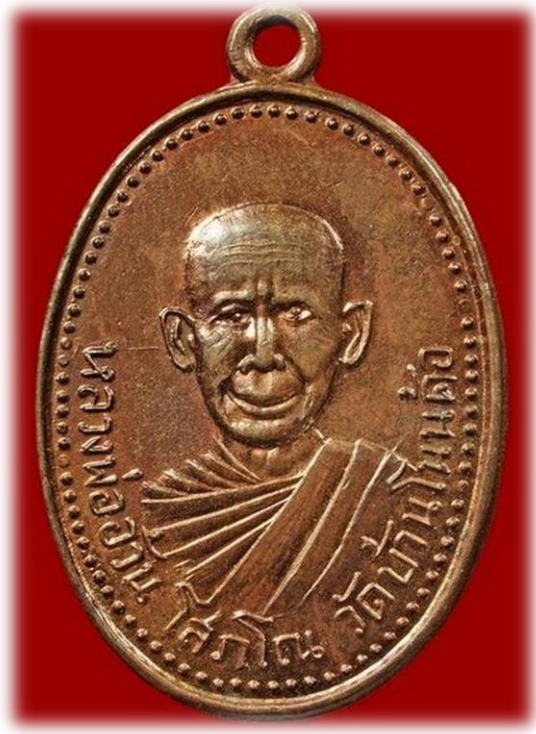
วัดปราสาทเยอใต้ได้หลายปีท่านก็ออกธุดงค์อีก ใช้เวลานับแรมปี ธุดงค์เข้าหาหาวิเวกแสวงธรรมไปแทบจะทุกพื้นที่ ทั้งในประเทศไทย กัมพูชา และประเทศลาว คำไหนปกกลดจำวัดที่นั่น ได้ร่ำเรียนศึกษาแลกเปลี่ยนวิชาจากอาจารย์ เก่ง ๆ หลายท่าน จนได้รับคำแนะนำจากพระอาจารย์ต่าง ๆ ให้ไปพบกับ สมเด็จพระญาณ เกจิอาจารย์ผู้เรืองวิชาและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในประเทศลาวเพื่อฝากตัวเป็นศิษย์

หลวงพ่อมุมธุดงค์ต่อไปยังนครจำปาศักดิ์เพื่อไปพบกับสมเด็จพระญาณ แต่ต้องคลาดกันเพราะด้วยขณะนั้นสมเด็จพระญาณได้เดินทางมายังจังหวัดอุบลราชธานี หลวงพ่อมุมออกธุดงค์จากนครจำปาศักดิ์มุ่งหน้าสู่จังหวัดอุบลราชธานีจึงได้พบกับสมเด็จพระญาณ ขอฝากตัวเป็นศิษย์ติดตามท่านกลับมายังนครจำปาศักดิ์เพื่อศึกษาวิชาอาคมและอักขระเลขยันต์จากท่าน หลวงพ่อมุมฝากเพียรศึกษาวิชาจากสมเด็จพระญาณเป็นเวลานานจนเชี่ยวชาญท่านจึงกราบลาสมเด็จพระญาณ ธุดงค์กลับมายังเมืองขุขันธ์จนถึงวัดปราสาทเยอ ในกาลนี้สมเด็จพระญาณยังเมตตาตามอบสรรพตำราต่าง ๆ ให้กับหลวงพ่อมุมเพื่อศึกษาเพิ่มเติม (ปัจจุบันตำราโบราณต่าง ๆ ยังคงมีเก็บรักษาไว้ ณ วัดปราสาทเยอใต้)

ภายหลังพระอาจารย์ปริม เจ้าอาวาสวัดปราสาทเยอเหนือได้มรณภาพลง ชาวบ้านจึงนิมนต์หลวงพ่อมุม มาเป็นเจ้าอาวาสที่วัดปราสาทเยอเหนือ ท่านได้พัฒนาวัดปราสาทเยอเหนือจนมีความเจริญขึ้น ทั้งในด้านถาวรวัตถุ และกิจการทางพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อมุม อินทปญโญ มรณภาพลงเมื่อ วันที่ ๙ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๒๒ ณ โรงพยาบาล ศรีสะเกษ สิริอายุรวม ๙๓ ปี ๗๓ พรรษา อัฐของท่านบรรจุไว้ในพระธาตุภายในวัดปราสาทเยอเหนือ ตำบลปราสาทเยอ อำเภอบึง จังหวัดศรีสะเกษ

หลวงพ่อ้วน โสภโณ วัดบ้านโนนค้อ

"พระครูโสภณคุณากร" หรือ "หลวงพ่อ้วน โสภโณ" วัดบ้านโนนค้อ อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ พระเกจิชื่อดังของเมืองศรีสะเกษ ชาตัญญิ หลวงพ่อ้วน เกิดในสกุล สีบวงศ์ เมื่อวันที่วันพฤหัสบดีที่ ๗ พฤษภาคม ๒๔๓๔ ตรงกับแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ ปีเถาะ ณ บ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๑ บ้านโนนสังข์ ตำบลโนนสังข์ อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ โยมบิดา-มารดา ชื่อ คุณพ่อจุมและคุณแม่ทุม สีบวงศ์ ครอบครัวมีพี่น้อง ๕ คน

เมื่ออายุ ๑๖ ปี ท่านบรรพชาเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๐ ณ วัดโพทธาราย ตำบลหนองบัว อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีเจ้าอธิการสุวณฺณี กัลยาโณ เป็นพระอุปัชฌาย์

อุปสมบทเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๓ ณ วัดโพทธาราย อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีเจ้าอธิการสุวณฺณี กัลยาโณ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระคุณ ธรรมวโร เป็นพระกรรมวาจกร์ และพระโสม ธรรมโม เป็นพระอนุสาวนาจารย์

หลังจากอุปสมบทแล้วท่านแสวงหาความรู้ในด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านพระธรรมวินัย และท่านไปศึกษาตามสำนักใหญ่ๆ ที่มีชื่อเสียงและมีครูบาอาจารย์ที่เคร่งครัดในด้านพระธรรมวินัย

พ.ศ.๒๔๕๖ ย้ายไปเรียนหนังสือมูลกัจจายน์ คัมภีร์ทั้ง ๕ (เป็นหลักสูตรของโบราณอีสาน) อยู่ที่วัดบ้านยางขึ้น อำเภอลือชัย จังหวัดอุบลราชธานี กับท่านธรรมบาล ซึ่งท่านธรรมบาลเป็นอาจารย์ใหญ่ สำเร็จจน

พ.ศ.๒๔๖๔ ท่านได้ไปจำพรรษาที่วัดบ้านแสงใหญ่ ตำบลหนองแวง อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อเรียนวาดลวดลายผ้าพระเวสสันดรกับพระอาจารย์โท เป็นเวลา ๑ ปี เมื่อท่านฝึกการวาดได้อย่างสวยงามจนเป็นที่พอใจของพระอาจารย์โท ท่านจึงย้ายกลับวัดโนนสังข์

พ.ศ.๒๔๗๖ ท่านได้ย้ายไปจำพรรษาวัดบ้านหนองดินคำ ตำบลก อำเภอกันทรารมย์ (ปัจจุบัน อำเภอโนนคูณ) คนเฒ่าคนแก่เคยเล่าขานกันมาว่าตั้งแต่ท่านได้ย้ายมาอยู่วัดนี้ ได้เกิดสิ่งอัศจรรย์ คือ ใต้ที่นอนของท่านได้เกิดดินประสิว ที่เอามาทำบั้งไฟเป็นจำนวนมาก ด้วยท่านชอบการทำบั้งไฟ

พ.ศ.๒๔๘๓ ท่านได้ย้ายมาจำพรรษาวัดโนนค้อ หรือชาวบ้านเรียกกันว่า วัดโนน ค้อโน ตำบลโนนค้อ อำเภอกันทรารมย์ (ปัจจุบันเป็นอำเภอโนนคูณ) จังหวัดศรีสะเกษ ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดโนนค้อรูปที่ ๗

พ.ศ.๒๔๘๙ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะตำบลโนนค้อ

พ.ศ. ๒๔๙๐ เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ.๒๕๑๒ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะตำบลชั้นตรีในราชทินนามที่ พระครูโสภณคุณากร

ด้านวัตถุมงคลที่สร้างและมีชื่อเสียง คือ เหรียญรุ่นแรก สร้างปี พ.ศ. ๒๕๑๐ จำนวนไม่เกิน ๓,๐๐๐ เหรียญ เหรียญรุ่นสอง ฉลองพัทยศ สร้างปี พ.ศ.๒๕๑๒ ฝ่ายนั้ตตะกุดโทน ซานหมากและรูปถ่ายของหลวงพ่อ้วน เป็นต้น สำหรับประสพการณ์ คณะศิษย์ที่มีวัดถุมงคลหลวงพ่อ้วนไว้ในครอบครอง ต่างรำลึกกันว่ามีพุทธคุณเมตตามหานิยม แคล้วคลาดปลอดภัย มหาอุด คงกระพันชาตรี และกันภูตผีปีศาจ

นอกจากนี้ หลวงพ่อ้วน ยังเป็นพระอาจารย์ของพระเกจิตั้งในยุคหลังอีก หลายรูป อาทิ หลวงพ่อสังข์ วัดนากันตม อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ หลวงพ่อบุญชู วัดโนนคูณ อำเภอโนนค้อ จังหวัดศรีสะเกษ หลวงปู่บุญ วัดโคกสว่าง อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี หลวงพ่อพรหมา วัดโนนค้อโน ตำบลโนนคูณ อำเภอโนนค้อ จังหวัดศรีสะเกษ หลวงพ่อสี วัดโนนค้อนอก ตำบลโนนคูณ อำเภอโนนค้อ จังหวัดศรีสะเกษ หลวงปู่เพ็ง วัดหนองสนม (ปัจจุบัน วัดโคกสะอาด) อำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ หลวงพ่อประสาร วัดโนนผึ่ง อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ

วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๑๔ หลวงพ่อ้วน ได้ละสังขารลงด้วยอาการสงบ ณ ภูมิลั้กเกำ วัดโนนค้อโน สิริอายุ ๘๐ พรรษา

หลวงปู่หมื่น ฐิตสีโล อมตะเถระ๕แผ่นดินแห่งวัดบ้านจาม

หลวงปู่หมื่น ฐิตสีโล เกิดในสกุล “ศรีสงคราม”หรือ “แก้วปักปิ่น” ถือกำเนิดเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๕ ปีชวด พ.ศ. ๒๔๓๗ ณ บ้านจาม อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ บิดา ชื่อ " ตี "มารดาชื่อ " อัว " มีอาชีพทำไร่ทำนา เป็นเด็กยากจน แต่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ต่อมาบิดามารดาเห็นแนวทางด้านพระพุทธศาสนา จึงให้บรรพชาเป็นสามเณรเมื่ออายุ ๑๔ ปี และนำไปฝากกับพระอาจารย์สีดาเจ้าอาวาสวัดบ้านจาม ซึ่งเป็นพระที่เชี่ยวชาญด้านกรรมฐานและมีวิชาอาคมที่เก่งมาก ในปี ๒๔๖๐ ขณะอายุได้ ๒๓ ปีได้เข้าอุปสมบทหมู่จำนวน ๙ รูป โดยหลวงปู่เป็นรูปที่ ๙ โดยมีโยมลุงของท่านเป็นเจ้าภาพ โดยมีหลวงพ่อดีดา เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงพ่อเพ็งเป็นพระอนุสาวนาจารย์ และหลวงพ่อดุยเป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับรับฉายาว่า " ฐิตสีโล " แปลว่า "ผู้มีศีลตั้งมั่น" จากนั้นได้ศึกษาวิชาความรู้จากครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ในแถบนั้นเป็นเวลา ๔ ปี ก่อนออกแสวงหาครูบาอาจารย์อื่นๆ เพื่อศึกษาค้นธุระและวิปัสสนาธุระในชั้นที่สูงๆ ขึ้นไป

ปี พ.ศ.๒๔๖๔ หลวงปู่หมื่น เริ่มออกศึกษาแสวงหาประสบการณ์โดยได้ร่ำเรียนทั้งเวทย์วิทยา และสมถกรรมฐาน จากครูบาอาจารย์หลายสำนัก ศึกษาวิชาอาคมที่ สำนักตักศิลาแห่งบ้านจิกใหญ่ อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัด อุบลราชธานี กระทั่งศึกษาคัมภีร์มหาพุทธาคม อันเป็นแม่บทของคัมภีร์ปถมัง คัมภีร์อิทธิเจ คัมภีร์มหาราช คัมภีร์ตรีนิสิงเห ซึ่งเป็นพื้นฐานแห่งอำนาจจิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำราพิชัยสงคราม เช่น คัมภีร์นิติประกาศิต คัมภีร์ธนูเวทว่าด้วยการแต่งเครื่องครอบมนตรีในสงคราม เป็นต้น

ในช่วงปี ๒๔๗๕-๒๔๘๒ หลวงปู่หมื่นพำนักอยู่กับพระพิมลธรรม (นาค) ศิษย์สายสมเด็จพระสังฆราชแพ โอกาสนี้หลวงปู่ได้ร่ำเรียนวิชาคัมภีร์มูลกัจจายน์สูตร ซึ่งเป็นหลักสูตรโบราณอันเก่าแก่ของคณะสงฆ์ไทยที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน เป็นตำราที่ละเอียดลึกซึ้ง แดกฉานพระบาลีว่าด้วยคัมภีร์อรรถกถายกยิ่ง

หลวงปู่หมื่นได้เข้าสอบวิชามูลกัจจายน์ นั้น ตรงกับสมัยรัชกาลที่ ๖ ซึ่งการสอบในสมัยนั้นมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประธาน และสมเด็จพระสังฆราช(แพ) เป็นประธานกรรมการฝ่ายสงฆ์ และพระเถระจารย์เป็นผู้ทดสอบด้วย โดยมีการถามตอบแบบมุขปาฐะ (ปากเปล่า) หลวงปู่สามารถสอบได้เปรียญธรรมถึง ๕ ประโยคในคราวเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นหลวงปู่ได้ใช้วิชาความรู้อย่างคุ้มค่า โดยได้เป็นครูสอนมูลกัจจายน์อยู่ที่วัดหงส์รัตนาราม (ฝั่งธนบุรี) เป็นเวลานานหลายปี มีลูกศิษย์มากมาย นอกจากนี้ในช่วงหนึ่งหลวงปู่มาพักกับสมเด็จพระสังฆราชแพ ที่วัดสุทัศน์ฯ และได้ศึกษาวิชาบางอย่างกับสมเด็จพระสังฆราชแพอีกด้วย

จากนั้นก็เก็บบริวารเดินธุดงค์ติดตามพระอาจารย์ทองดี ที่มาจาก อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย ธุดงค์ ไปทางภาคเหนือเข้าเขตพม่าเป็นเวลา ๑ ปี จากนั้นก็เดินเท้าเปล่าลงภาคใต้ไปพำนักกับพระอาจารย์ทิม วัดช้างให้ เพื่อปฏิบัติกรรมฐานและแลกเปลี่ยนวิชาอาถรรพณ์เวทมนต์กับพระอาจารย์ทิมอยู่ ประมาณปีกว่า ๆ ก่อนธุดงค์เข้าเขตประเทศมาเลเซีย เพื่อจะเรียนวิชากับพ่อท่านครน วัดบางชะเอ ใช้เวลาธุดงค์อยู่ถึง ๗ วัน แต่ไม่พบจึงตัดสินใจกลับวัดช้างให้ ต่อจากนั้นก็เรียนวิชาจากพ่อท่านคล้ายวาจาสิทธิ์ วัดสวนขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยได้ของที่ระลึกจากพ่อท่านคล้ายคือ ขานหมากเม็ดใหญ่เป็นที่ระลึก จากนั้นก็เดินธุดงค์เรื่อยมาจนกลับสู่เขตอีสานอีกครั้งและได้พบกับหลวงปู่สี ฉันทสิริ ในป่าแถบ จังหวัดหนองคาย และได้วิชาลบล้างสิ่งจากหลวงปู่สี ซึ่งได้รับสืบทอดมาจากสมเด็จพระพุฒาจารย์โต วัดระฆังโฆสิตาราม

หลวงปู่หมุนนับเป็นหนึ่งในทายาทผู้สืบสายเวทวิทยาพุทธาคมในสายสมเด็จพระเจ้านครจำปาศักดิ์ราชาอาณาจักรลาวที่ยังดำรงชั้นธัญอยู่ในปัจจุบัน โดยสมเด็จพระเจ้านครเป็นที่เลื่อมใสในคุณธรรมและอภิญญาอภินิหาร อาทิสามารถเดินบนน้ำได้ ย่นระยะทางได้ แปลงร่างได้ เดินทะเลภูเขาได้กล่าวกันว่าภิกษุสงฆ์ยุคก่อนโน้นต่างตั้งต้นสืบเสาะหาสมเด็จพระเจ้านคร เพื่อฝากตัวเป็นศิษย์ศึกษามาหาวิทยาคม ตลอดจนวิปัสสนากรรมฐาน หลวงปู่หมุนเองก็ตั้งต้นธุดงค์ผ่านอุบลราชธานีเข้าประเทศลาวเพื่อสืบเสาะสมเด็จพระเจ้านคร แต่ไม่พบ แล้วมาพักอยู่กับหลายพ่อมหาเพ็ง วัดลำดวน ในช่วงนั้นหลวงปู่ได้ใช้เวลาค้นคว้าศึกษาพระไตรปิฎก ในเรื่องพระวินัยปิฎก และพระอภิธรรม ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการเจริญกรรมฐานล้วน ๆ ประมาณ ๒ เดือนกว่า แล้วก็ออกธุดงค์กลับสู่ประเทศไทยเข้ากรุงเทพฯ มาพักที่วัดหงส์รัตนาราม ต่อมาธุดงค์ไปทางอีสานเข้าสู่ประเทศลาวอีกหลายครั้ง จนกระทั่งท่านมีอายุ ๓๐ ปีแล้ว คราวนั้นหลวงปู่ได้พบกับฆราวาสชื่ออาจารย์ฉันท ซึ่งมีศักดิ์เป็นเหลนของสมเด็จพระเจ้านคร ที่จังหวัดนครพนม โดยเรียนวิชาจากอาจารย์ฉันทจนหมดภูมิแล้ว อาจารย์ท่านจึงได้แนะนำฝากตัวเป็นศิษย์หลวงปู่ดำเหลนของสมเด็จพระเจ้านครปรมาจารย์ ใหญ่ที่สืบสายเวทวิทยาพุทธาคมในสายสมเด็จพระเจ้านคร

ในการฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงปู่ดำนั้น มีกฎเกณฑ์รายละเอียดมากทั้งยังต้องทดสอบภูมิปัญญา และอำนาจของกระแสนจิตที่ต้องเข้มแข็งพอที่จะเรียนวิชาของท่านได้ ในรุ่นที่หลวงปู่ฝากตัวเป็นศิษย์นั้นมีมากกว่า ๕๐ รูป แต่หลวงปู่ดำท่านทดสอบวิชา สำหรับพิธีครอบครูของหลวงปู่ดำนั้นมีของยกครูที่หลวงปู่ดำได้อย่างแม่นยำคือ ๑) ผ้าไตรจีวร ๒) บาตร ๓) ทองคำหนัก ๑๐ บาท (สำหรับทองคำ จะคืนให้เมื่อเรียนจบ) และมีข้อห้ามประการสำคัญอีกคือ ห้ามสีกตลอดชีวิต ถ้าสีกไปชีวิตก็จะหาไม่

ในการครอบวิชานี้ถือว่าเป็นสุดยอดเคล็ดวิชา วิทยาคม ในสายของสมเด็จพระเจ้านคร จำปาศักดิ์ ซึ่งกว่าจะเรียนจบต้องใช้ความวิริยะอุตสาหะบำเพ็ญเพียรอย่างมาก ได้จำวัดพักผ่อนวันละ ๔ ชั่วโมงเท่านั้น อาหารต้องฉันมื้อเดียว และขั้นตอนสุดท้ายที่จะสำเร็จวิชานี้จะมีการทดสอบอย่างพิสดาร

อย่างไรก็ตาม เป็นที่เชื่อกันว่าหลวงปู่หมุนท่านสำเร็จวิชาสำเร็จธาตุ ๔ มาจากสายสมเด็จพระเจ้านคร ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าวิชาสายนี้ลึกลับเกินปุถุชนคนธรรมดาจะเรียนได้สำเร็จ ผู้ที่จะเข้าถึงได้ต้องเป็นผู้ที่มีบารมีมาแล้วนับชาติไม่ถ้วน เพราะการควบคุมธาตุ ๔ ได้นั้นผู้ที่จะสามารถทำการนี้ได้ต้องสำเร็จจุดตามเป็นบาทฐานในการทำ และยังต้องมีความเชี่ยวชาญในเรื่องของกสิณจตุธาตุทั้ง ๔ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม และไฟอีกด้วย

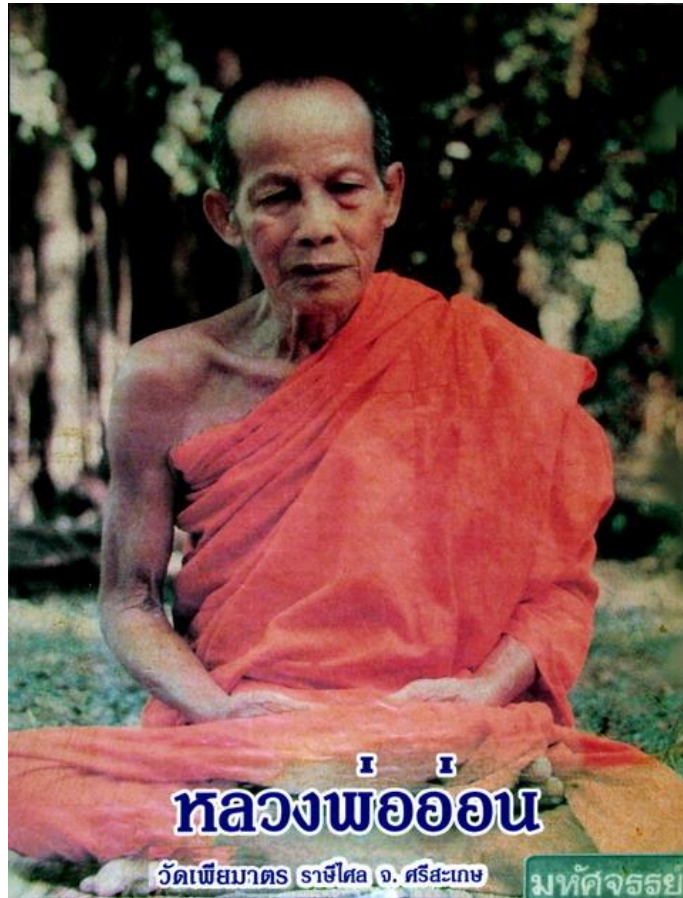
หลังจากนั้น หลวงปู่ก็กลับมาจำพรรษา ที่วัดบ้านจาน จนได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส และพระอุปัชฌาย์ รับสมณศักดิ์เป็นพระครูชั้นประทวน ที่ "พระครูหมุน จิตฺตสิโร" หลวงปู่ได้ปฏิบัติศาสนกิจตามที่ได้รับมอบหมายเป็นเวลาถึง ๒๐ ปี จึงลาออกจากทุกตำแหน่ง ต้องการใช้ชีวิตที่เหลือบำเพ็ญสมณธรรมปฏิบัติพระวิปัสสนาธุระ อย่างเดียว ประมาณปี ๒๔๘๗ ในช่วงที่หลวงปู่อายุ ๕๐ ปี ท่านเก็บบริวารออกธุดงค์บำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าดงดิบ โดยลำพังแต่ผู้เดียว และในช่วงนี้เองที่หลวงปู่ได้พบกับอาจารย์จ้อยและอาจารย์ขวัญ วัดป่าหนองหล่ม ในระหว่างที่หลวงปู่ธุดงค์

โดยบังเอิญ อาจารย์ทั้ง ๒ จึงได้นิมนต์หลวงปู่โปรดญาติโยมที่วัดป่าหนองหล่ม หลังจากที่หลวงปู่หมุนเดินธุดงค์
แสวงหาธรรม อยู่หลายสิบปี ประมาณปี ๒๕๒๐ ท่านจึงกลับมายังวัดบ้านจาน ซึ่งวัดบ้านจานในยามนั้น มีอายุกว่า
๒๐๐ ปี อยู่ในสภาพทรุดโทรม ท่านจึงได้พัฒนาวัด สร้างอุโบสถขึ้นมา ด้วยหยาดเหงื่อและแรงจิต ทำให้อุโบสถเสร็จ
สมบูรณ์ในเวลาอันสั้น

นอกจากนี้ท่านยังได้ช่วยเหลือลูกศิษย์และสหธรรมิก อีกหลายวัดเช่น วัดป่าหนองหล่ม วัดโนนผึ้ง วัดซำลำไย
และคณะศิษย์วัดสุทัศน์ฯ ในการสร้างถาวรวัตถุของวัด จนเป็นที่มาของ วัดถุมนงคลที่ได้รับความนิยมในหลายรุ่นต่อมา
ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกเมื่อวัดถุมนงคลและเครื่องรางของขลังแทบทุกรุ่น ที่ท่านจัดสร้างขึ้น จึงเป็นที่นิยมในหมู่ศิษยา
นุกิษย์ ด้วยเชื่อในพลังแห่งบุญฤทธิ์จิตตานุภาพของท่าน

จนกระทั่งเมื่อเวลา ๐๗.๓๐ น. วันที่ ๑๑ มี.ค.๒๕๔๖ หลวงปู่หมุน ฐิตสีโล พระอมตะเถระ ๕ แผ่นดิน แห่งวัด
บ้านจาน อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ มรณภาพลงอย่างสงบบนกุฏิ

ประวัติหลวงพ่่ออน โอดิณโณ
วัดเพี้ยมาตร อำเภอราชไศล จังหวัดศรีสะเกษ

หลวงพ่่ออน โอดิณโณ มีนามเดิมว่า นายออน หารไชย (หาระไชย)เกิดเมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๔๕๔ บิดาชื่อ นายบุญมา หารไชย (เชียงใหม่)มารดาชื่อ นางทองจันทร์ หารไชย เกิดที่บ้านเพี้ยมาตร หมู่ที่ ๓ ตำบลหนองแค อำเภอราชไศล จังหวัดศรีสะเกษ อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๑ ปี ณ วัดเพี้ยมาตร เจ้าอธิการอ่วม วัดบ้านฝ้าง เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์สีทาเป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์ น้อย เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เมื่ออุปสมบทแล้ว ได้ศึกษาเล่าเรียน พระธรรมวินัย ๒ พรรษาและศึกษาเล่าเรียนหนังสือใหญ่ มูลกัจจายน์ (คัมภีร์ทั้ง ๕) กับพระอาจารย์อ่อมอยู่ ๒ พรรษา แต่เรียนไม่จบ จึงได้ไปศึกษาต่อจากพระอาจารย์ชู วัดโคกหนองบัว อำเภอนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด ใช้เวลาเรียนอยู่ ๑ ปี จึงเรียนจบพระคัมภีร์ทั้ง ๕ โดยท่องได้สูตรสนธิ สูตรนาม เป็นต้นทั้งหมดตลอดจนการสวดมนต์ต่างๆ ในภาคอีสานจะหาพระอาจารย์รูปอื่นท่องจำบทสวดมนต์ได้เท่าหลวงพ่่ออน จะมีก็น้อยรูปนัก ครั้นเรียนจบคัมภีร์ทั้ง ๕ จึงได้กลับมาจำพรรษาอยู่วัดเพี้ยมาตร ขณะอยู่วัดเพี้ยมาตร ได้เป็นอาจารย์สอนคัมภีร์ทั้ง ๕ อยู่เป็นเวลา ๒ ปี มีพระภิกษุและสามเณรไปศึกษาเล่าเรียนเป็นจำนวนมาก ต่อมาได้พักการเรียนหนังสือใหม่ (คัมภีร์ทั้ง ๕) ได้อบรมและปริยัติวิปัสสนากัมมัฏฐานอยู่ภายในวัด ครั้นแล้วเห็นว่าการปฏิบัติไม่สะดวก จึงได้ออกธุดงค์ปฏิบัติกรรมฐานเพื่อฝึกจิตให้เป็นสมาธิ ใช้เวลาออกธุดงค์อยู่ ๖ ปี จึงได้กลับมาอยู่สังกัดวัดเดิม และปฏิบัติกรรมฐานติดต่อกันมาตลอด จนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้เข้าอบรมวิปัสสนากรรมฐาน ณ สำนักวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ใช้เวลาอยู่ ๖ เดือน โดยมีพระอาจารย์ พระอุดมวิชาญาณ (นามเดิมขณะนั้น) และพระอาจารย์จากประเทศพม่า ในขณะที่เข้าปฏิบัติอยู่นั้นหลวงพ่อดีตั้งใจ แน่วแน่ปฏิบัติตามหลักการที่พระอาจารย์อบรมสั่งสอนจนได้สมาธิแน่วแน่ หลังกลับจากวัดมหาธาตุฯแล้วก็ได้ปฏิบัติ

ต่อเนื่องมาตลอด เมื่อหลวงพ่อบุญ คึกษาวิธีอย่างสมบูรณ์ตามหลักการทั้งหลาย ประชาชนและพระภิกษุสามเณร จึงเกิดความเคารพเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเป็นอย่างยิ่ง และท่านเป็นผู้เจริญด้วยคุณธรรมอันสูงส่ง โดยยึดมั่นในคุณพระพุทธรูป คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ด้วยอำนาจพลังจิตของท่าน จึงมีข้าราชการ ประชาชนภายในจังหวัดและต่างจังหวัดไปขอร้อง ให้หลวงพ่อบุญ ลงอักขระ แผ่นเงิน แผ่นทองคำ แผ่นทองเหลือง แผ่นตะกั่ว เพื่อนำไปป้องกันตัวและให้เกิดความเป็นสิริมงคล โดยเฉพาะปลายปี ๒๕๑๕ ได้รับนิมนต์เข้าพิธีพุทธาภิเษก ณ วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร ปี ๒๕๑๖ วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๑๖ (ตรงกับวันขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๕) ซึ่งนิยมเรียกกันว่า เสาร์ ๕

หลวงพ่อบุญเป็นพระสงฆ์ผู้ทรงคุณทางญาณสมาบัติสูงของภาคอีสานตอนล่าง มีความเชี่ยวชาญด้าน วิชาคมและไสยเวทย์อย่างแตกฉาน ในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ท่านก็ได้มรณภาพลง ยังความโศกเศร้ามายังเหล่าศิษยานุศิษย์ และบุคคลทุกหมู่เหล่าเป็นอย่างยิ่ง รวมสิริอายุได้ ๕๔ ปี

ประวัติหลวงปู่เกลี้ยง เตชธัมโม

วัดศรีธาตุ (โนนแกด) บ้านโนนแกด ตำบลทุ่ม อำเภอมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ

หลวงปู่เกลี้ยง นับว่าท่านเป็นพระอริยสงฆ์ ๖ แผ่นดิน เดิมชื่อ เกลี้ยง คุณมานะ เกิดวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๔๕๐ ณ บ้านก้านเหลือง ตำบลหมากเขียบ อำเภอมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นบุตรของ นายบุญมี คุณมานะ และนางผิว คุณมานะ มีพี่น้องทั้งหมด ๗ คน ด้านการศึกษา หลวงปู่เข้ารับการศึกษาระดับประถมศึกษาในโรงเรียนวัดบ้านโนนแกดจนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จบในปี ๒๔๖๖ จึงออกมาช่วยมารดา ประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัว

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๗ ทางราชการรับสมัครผู้ที่จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ หลวงปู่เข้าสมัครเป็นครูช่วยสอน หลวงปู่ไปสอบและสอบผ่านจึงได้มีโอกาสเป็นครูช่วยสอน ครั้งแรกที่โรงเรียนบ้านโนนแกด สอนได้ ๒ เดือน ทางราชการให้ย้ายไปช่วยสอนที่โรงเรียนบ้านโพรง ตำบลไพรบึง อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นเวลา ๓ ปี ๖ เดือน

ในขณะที่สอนหนังสืออยู่นั้นสุขภาพร่างกายของหลวงปู่ไม่ค่อยสู้ดีนักจึงขอลาออกมาเพื่อรักษาตัว เมื่อสุขภาพดีขึ้นแล้ว หลวงปู่จึงขอลาบวชสามเณรที่วัดบ้านโนนแกด ด้วยความอยากเรียนต่อ กอปรกับได้เคยทำการสอนมาแล้ว จึงมองเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงขออนุญาตเจ้าอาวาสไปเรียนนักธรรมที่วัดบ้านดวนใหญ่ กิ่งอำเภอวังหิน (ในขณะนั้น) จังหวัดศรีสะเกษ เรียนนักธรรมตรีที่สนามหลวง ซึ่งมีพระ สามเณร ไปสอบจำนวน ๔๗ รูป ปรากฏว่า หลวงปู่เกลี้ยง และพระภิกษุสิงห์สอบผ่านแค่ ๒ รูปเท่านั้น

จากนั้นเรียนต่อนักธรรมโทที่จังหวัดบุรีรัมย์ ในขณะที่ศึกษานักธรรมโทอยู่นั้นทางราชการมีหมายเรียกให้เข้ารับราชการทหาร หลวงปู่จำเป็นต้องลาสิกขาด้วยความรู้ความสามารถพิเศษ หลวงปู่ได้อาศัยความรู้เดิม ประสบการณ์ที่เคยมีมาในขณะรับราชการทหาร เคยออกรบสงครามมหาเอเชียบูรพา ในการรักษาพยาบาล หลวงปู่ช่วยชาวบ้านรักษาพยาบาลด้วยสมุนไพร ผู้คนที่เจ็บป่วยหายป่วย จึงเป็นที่รู้จักกันทั่วไปจนเป็นที่เลื่อมใสศรัทธา

ด้านการอุปสมบท เมื่อพุทธศักราช ๒๕๑๘ หลวงปู่ได้อุปสมบท ณ วัดบ้านแท่ง ตำบลชำ อำเภอมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ โดยมี พระเกษตรศีลาจารย์ วัดเจียงอีศรีมงคลวราราม ตำบลเมืองใต้ อำเภอมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘ ขณะอายุ ๖๗ ปี หลวงปู่ได้รับสมณศักดิ์ พระครูโกวิทพัฒนโนดม พร้อมตาลปัตรพัดยศ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๔ ถึงปัจจุบัน

หลวงปู่เกลี้ยงเป็นพระปฏิบัติปฏิบัติชอบสายกรรมฐาน ทั้งแนวปฏิบัติสายหลวงปู่มั่น ฐริทัตโตพระอาจารย์ใหญ่แห่งภาคอีสาน ได้รับถ่ายทอดวิทยายุทธาคม ยาสมุนไพรรักษาโรคและกรรมฐานจากครูบาอาจารย์หลายรูป เป็นที่เลื่องลือรับรู้กันมากของคนพื้นที่และผู้ที่เป็นที่ไปหาท่าน ความพิเศษอย่างหนึ่ง ท่านมีนิมิตบันดาล หากมีผู้คนไปไต่ถามถึงเรื่องราวต่างๆ เพียงยกขันธ์ (ขันธ์ ๕) ขึ้นและบอกความจำเป็น ท่านจะตอบตามนิมิตบันดาล ส่วนใหญ่จะเป็นไปตามคำถามทุกประการ ความรู้เห็นสิ่งที่เหนือสามัญวิสัยของคนทั่วไปที่ไม่สามารถรู้เห็นได้ แต่ท่านมีสิ่งเหนือสามัญวิสัยสามารถบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้วจะแก้อย่างไรและรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าจะเกิดอะไรขึ้นได้อย่างถูกต้องแม่นยำจนเป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป และมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ (ผู้หยั่งรู้ฟ้าดิน)

ประวัติ หลวงพ่อสาย ปาโมกโข วัดตะเคียนราม

พระครูประกาศธรรมวัด มีนามเดิมว่า สาย ฉายา ปาโมกโข นามสกุล บุตะเคียน เกิดเมื่อวันที่ ๕ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓ ณ บ้านเลขที่ ๑๐ หมู่ที่ ๒ บ้านตะเคียนตะวันตก ตำบลปรีอใหญ่ (ต่อมาเปลี่ยนเป็นตำบล โคกตาล และได้เปลี่ยนเป็นตำบลตะเคียนรามในปัจจุบัน) อำเภออุซันต์ (ปัจจุบันแยกเป็นอำเภอภูสิงห์) จังหวัดศรีสะเกษ เป็นบุตรของพ่อพรหม และแม่เว็ด บุตะเคียน เนื่องจากพ่อแม่เป็นชาวนามีฐานะยากจน จึงต้องช่วยครอบครัวทำงาน ตั้งแต่เด็ก หุงข้าว ขุดปุ๋ย ตามกำลังที่จะช่วยได้ เรียนในโรงเรียนประถมศึกษาในโรงเรียนประชาบาลจนจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ขณะนั้นได้มีลูกตาเบ๊าะหรือตาฤาษี (หลวงปู่สรวง) มาพักเจริญภาวนาที่กระท่อมริมห้วย มีโอกาส ได้ปรนนิบัติโดยการตักน้ำหาฝืนตม่น้ำถวายท่านตามที่ท่านจะเรียกใช้ ได้เห็นอิทธิปาฏิหาริย์เหนือมนุษย์ธรรมดาของ “ลูกตาเบ๊าะ” หลายครั้ง จึงเกิดศรัทธามีความสนใจในเรื่องฤทธิ์เรื่องเดช อภินิหาร วิद्याอาคมมาตั้งแต่เด็ก

เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แล้วได้ตัดสินใจบรรพชาเป็นสามเณร ที่วัดปราสาทใต้ ตำบลห้วยเหนือ (ปัจจุบันเป็นตำบลห้วยใต้) อำเภออุซันต์ จังหวัดศรีสะเกษ เมื่อวันที่ ๑๔ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๐๐ ได้มา พักจำพรรษาที่วัดตะเคียนราม ในระหว่างที่บวชเป็นสามเณรอยู่นั้น มีความเพียรพยายาม มุมนานะศึกษาเล่าเรียน ท่องบท คั่นคว่ำหาความรู้ ตามหน้าที่ของนักบวชทางพระพุทธศาสนาหลายอย่างเช่น ท่องบทสวดเจ็ดตำนานจบ และสวดได้ คล่องทุกบท เรียนเทศน์คัมภีร์ไบบลานภาษาขอม โดยเรียนอักขระภาษาขอม จนสามารถอ่านออกเขียนจนแตกฉาน

ศึกษาปริยัติธรรมแผนกธรรม (นักธรรมชั้นตรี) โดยเดินเท้าเปล่าไปเรียนที่สำนักศึกษาปริยัติธรรมที่สำนักศาสนศึกษา วัดปรือคัน จนกระทั่งในปี ๒๕๐๒ ก็สามารถสอบได้นักธรรมตรี

เมื่ออายุครบอุปสมบท สามเณรสาย บุตะเคียน ได้รับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ พัทธสีมาวัดปราสาทใต้ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอชูขันธุ์ จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีพระครูโสภิตธรรมจันทร์ (เอี้ยง ภคฺฉน) เจ้าคณะอำเภอวัดกลาง (อัมรินทร์ราวาส) ตำบลห้วยเหนือ อำเภอชูขันธุ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นพระอุปัชฌาย์ หลังจากอุปสมบทที่วัดปราสาทใต้ แล้วก็กลับมาจำพรรษาอยู่ที่วัดตะเคียนราม ในช่วงที่เป็นพระภิกษุนี้ ได้เรียนรู้อักขระขอมได้แตกฉานยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เมื่อหลวงพ่อสาย ปาโมโกโซ ท่านได้ศึกษาวิชากรรมฐาน จากอาจารย์กุง จนจบหลักสูตร และได้รับการถ่ายทอดวิชา จาก “ลูกตาเบ้าะ” หรือหลวงปู่สรวงแล้ว ท่านมีความประสงค์ที่จะออกไปปฏิบัติธรรมในป่าเขา เพื่อเป็นการทดสอบจิตใจ และความรู้ที่ได้ศึกษามา จึงได้ออกธุดงค์ไปในเทือกเขาพนมดงรัก โดยมีอาจารย์กุง ซึ่งเป็นฆราวาสและอาจารย์ล้อม มัททายกของวัด ร่วมเดินทางไปด้วย

ประมาณกลางปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ หลวงพ่อสายได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดตะเคียนราม แทนเจ้าอาวาสองค์เก่าซึ่งได้ลาสิกขาบท ในช่วงนี้ได้เดินทางไปกรุงเทพฯ ทำพระอาจารย์มหาสารินทร์ โสระวงศ์ วัดเวตวันวิหาร(วัดเชิงหวาย)กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นชาวกัมพูชาโดยกำเนิดท่านได้พาหลวงพ่อกับพระสงฆ์ไปกรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา โดยทางรถยนต์จากปอยเปตเข้าเขมรไปทางเสียมราฐ ในขณะที่รถยนต์วิ่งบนถนนขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ ผ่านไปในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง ได้มีผู้ร้ายไม่ทราบจำนวน สาดกระสุนปืนใส่รถที่หลวงพ่อกับคณะที่เป็นพระร่วมเดินทาง หลายนับต่างตระหนกตกใจหมอบลงกับพื้นรถซุลมุนไปหมด ส่วนหลวงพ่อสายไปเมื่อนั่งภาวนาอยู่กับที่ จนเสียงปืนสงบลงมองตรงไปที่ต้นเสียง ก็ไม่เห็นมีใคร กระสุนถูกล้อรถข้างหนึ่งจนยางแบน เมื่อเปลี่ยนล้อรถเสร็จเรียบร้อย จึงเดินทางต่อไปเมืองพนมเปญอย่างปลอดภัย

หลังจากได้เดินทางไปธุดงค์ที่ประเทศกัมพูชากลับมาแล้ว หลวงพ่อเห็นว่ากุฏิ ศาลา ศาสนวัตถุที่มีอยู่เดิม มีอายุเก่าแก่ผุพังควรที่จะได้รับการบูรณปฏิสังขรณ์ ให้ใช้ประโยชน์ได้ดีและเพียงพอกับภิกษุสามเณรที่เพิ่มขึ้นทุกปี ตลอดจนประชาชนที่เคารพนับถือหลวงพ่อบริการที่ได้นำพักรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่วัดนั้นไม่เพียงพอ จึงจำเป็นต้องสร้างเพิ่มขึ้น ท่านได้พาพระภิกษุสามเณรไปอนคังคินเลื้อยไม้ที่เชิงเขาพนมดงรัก เพื่อมาสร้างศาลาไม้ ได้หลังใหญ่กว่าเดิม และสร้างกุฏิได้หลังใหญ่ พระภิกษุสามเณรได้อาศัยพักรวมกัน ส่วนหลังขนาดเล็ก ซึ่งได้สร้างเพิ่มหลายหลัง จะพักอยู่เพียงรูปเดียว

หลวงปู่แสน ปสนโน
วัดบ้านหนองจิก อำเภอชุกชี จังหวัดศรีสะเกษ

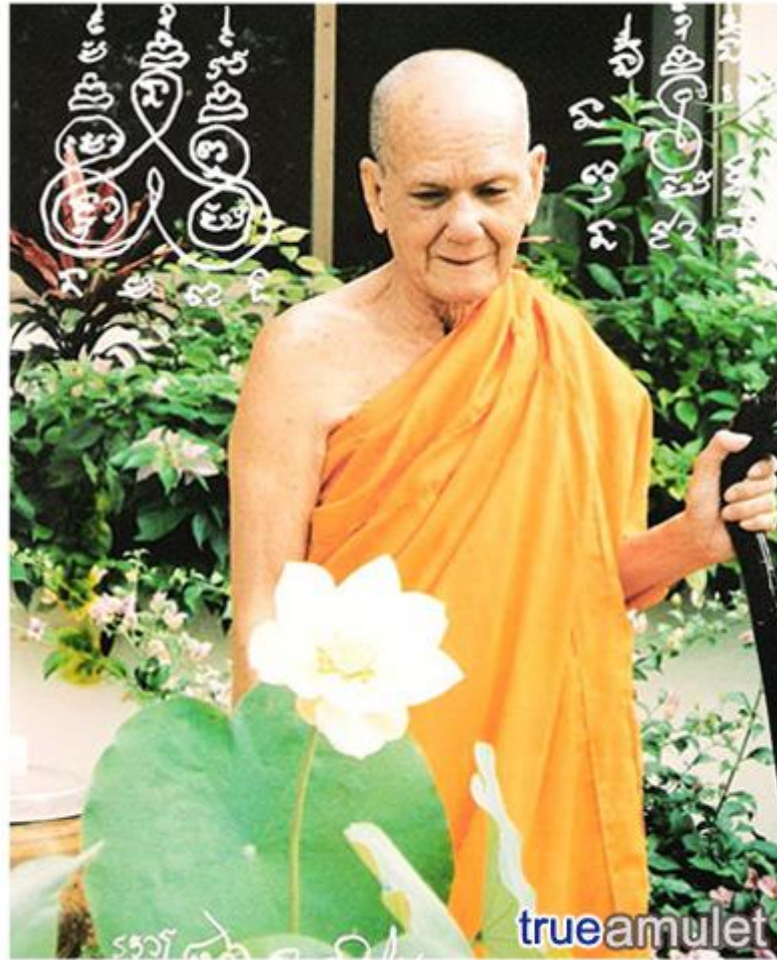
ชื่อเดิม คือ แสน นามสกุล คุ่มครอง เกิด ขึ้น ๑๐ ค่ำเดือน ๑๐ ปีมะแม ตรงกับ วันศุกร์ ที่ ๑๑ กันยายน ๒๔๕๑ เป็นบุตรของพ่อเอี้ยง คุ่มครอง และ แม่ผัน คุ่มครอง มีพี่น้องร่วมมารดา รวม ๖ คน พี่เพเป็นคนบ้านโพง ตำบลไพรบึง อำเภอลืออำนาจ (ปัจจุบัน ตำบลไพรบึง อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ)

เมื่อครั้งยังเด็กหลวงปู่เป็นลูกศิษย์อยู่ที่วัดบ้านโพงและพี่ชายซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านโพงในสมัยนั้นเลี้ยงดูจนได้บวชเณรให้หลวงปู่แสนที่วัดบ้านโพง ระหว่างบวชเณรได้ไปศึกษาเรียนหนังสือกับหลวงพ่อมุมวัดปราสาทเยอได้จนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และได้เรียนตำราพระเวทจากหลวงพ่อมุมทั้งภาษาขอม ภาษาธรรมบาลี จนกระทั่งอายุ ๒๑ ปีได้เข้าบรรพชาอุปสมบท ที่วัดบ้านโพง ได้นิมนต์ หลวงพ่อมุม อินทปัญญา วัดปราสาทเยอ อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ส่วนพระอุปัชฌาเป็นหลวงพ่อกมา วัดปราสาทเยอเหนือ ณ เวลานั้น และระหว่างเป็นพระก็ยังคงเรียนรู้อีกกับพระอาจารย์มูมอย่างต่อเนื่อง หลวงพ่อได้รับการถ่ายทอดจากพระอาจารย์จนมีความเชี่ยวชาญทางด้านวิปัสสนากรรมฐานฝึกจิตให้กล้าแข็งมีสมาธิอันแน่วแน่ เพื่อเป็นพลังสื่อนำมาประกอบการใช้คาถาอาคม หลวงพ่อได้เอาใจใส่ฝึกฝนกับพระอาจารย์จนจัดเชี่ยวชาญ จนกระทั่งอายุ ๒๔ ปี ได้ลาสิกขาบวชออกมาเพื่อ

มาช่วยงานทางบ้านที่มีฐานะยากจน แต่ หลังจากสึกเป็นคาราวาสแล้ว ท่านได้บวชเป็นหมอธรรม (บวชกับคุณพ่อธัมมา บ้านหนองหญ้าปล้อง) เป็นระยะเวลาหลายปีเพื่อรักษาคน ปฏิบัติธรรม ช่วยเหลือคนเจ็บไข้ได้ป่วย ขณะที่ เป็นคาราวาส ระหว่างว่างเว้นจากการทำเกษตรกรรม หลวงปู่ได้ชักชวนเพื่อนๆหมอธรรมเดินทางไปเขมรเพื่อเรียนเพิ่มเติมที่จังหวัดพระตะบอง เสียมราฐ และเมืองศรีโสภณ สมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เข้าพบพระผู้ใหญ่และอาจารย์จากทางเขมรแล้วได้ร่ำเรียนมาไม่น้อย หลวงปู่ท่านกลับเลือกเรียนวิชาที่เกี่ยวกับช่วยเหลือผู้คนรักษาคน ต่อมาเมื่อหมดภาระทางบ้านหลวงปู่ได้กลับเข้าไ้ร่วมกาสาวพัสตร์อีกครั้ง ตอนอายุ ๕๐ ปี บวชที่วัดกุศเสลา ซึ่งมีเจ้าคณะตำบลเป็นพระอุปปัชชา และท่านบวชเป็นพระที่อยู่อย่างสมถะ ไม่มักมาก ไม่ยึดติด เป็นพระนักสร้างชาวบ้านกุศเสลาจึงรักและศรัทธาท่านมาก เนื่องจากหลวงปู่ท่านเป็นพระที่มีเมตตาแม้อายุจะย่างเข้า ๕๓ ปีท่านก็ได้ไปจำพรรษาที่วัดบ้านโพงโดยรักษาการตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดในช่วงนั้น วัดนั้นก็เต็มไปด้วยลูกวัด ในขณะที่จำพรรษาอยู่วัดบ้านโพงก็ได้ทำนุบำรุงวัดเฉกเช่นวัดอื่น จนอายุ ๕๗ ปี ลูกหลานเป็นห่วงสุขภาพหลวงปู่จึงได้พาชาวบ้านไปนิมนต์หลวงปู่จากวัดบ้านโพงกลับมาจำพรรษาที่วัดหนองจิก

หลวงปู่แสน ได้ละสังขารอย่างสงบ เมื่อเวลา ๒๒.๒๔ น. ของคืนวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒

หลวงปู่เครื่อง วัดสระกำแพงใหญ่ ศรีสะเกษ

หลวงปู่เครื่อง วัดสระกำแพงใหญ่ จ.ศรีสะเกษ

หลวงปู่เครื่อง สุภทโท หรือ ด.ช.เครื่อง ประถมบุตร เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๕๓ ที่บ้านค้อกำแพง หมู่ ๓ ตำบลสระกำแพงใหญ่ ในตระกูลของชวานา เป็นบุตรคนที่ ๔ ของนายสอน-นางยม ประถมบุตร มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกัน ๑๔ คน แต่เสียชีวิตไปในวัยเยาว์ ๖ คน คงเหลือพี่น้องอยู่เพียง ๘ คน

หลวงปู่เครื่อง สุภทโท เป็นพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เป็นพระเกจิอาจารย์อันเป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งประเทศ อุปสมบท เป็นพระภิกษุเพื่อศึกษาพระธรรมเมื่ออายุ ๒๑ ปี ที่วัดบ้านสำโรงน้อย หมู่ ๖ ตำบลหนองห้าง อำเภออุทุมพรพิสัย โดยมีพระครูเทวราชกวีรญาณเป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูใบฎีกาชมเป็นพระอนุสาวนาจารย์ พระอาจารย์พรหม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับฉายาว่า "สุภทโท" มีความหมายว่า "ผู้ประพฤตินาม"

"เทพเจ้าอีสานใต้" สมณานามที่เหล่าข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน พากันขนานให้เป็นหลวงปู่เครื่อง เพราะท่านเป็นพระเกจิชื่อดังอีกรูปหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ช่วงที่ท่านมีชีวิตอยู่เป็นพระนักปฏิบัติ สนใจเจริญภาวนากรรมฐาน โดยเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๔ หลวงปู่เครื่องเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปขอเรียนวิชาธรรมกายจากหลวงปู่เจ้าคุณพระเทพมงคลมุนี (หลวงพ่อสด จนทสโร) วัดปากน้ำภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ตั้งใจทำสมาธิประพาศิแผนวิชาธรรมกายอยู่ ๓ วัน ก็อำลาจากไป นอกจากนี้แล้วหลวงปู่เครื่องถือว่าเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของหลวงปู่มัน

ปี พ.ศ. ๒๔๙๔ หลวงปู่เครื่อง ได้เป็นเจ้าอาวาสรูปที่ ๗ ต่อจากพระอุปัชฌาย์คำ จันทโชโต ที่มีรณภาพจนถึงปัจจุบัน เมื่อดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส หลวงปู่เครื่องจัดตั้งโรงเรียนสอนทางปริยัติธรรม นักธรรมชั้นตรี โท เอก และบาลีไวยากรณ์ ธรรมบทขึ้น รวมทั้งเป็นประธานก่อสร้าง มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สถาบันอุดมศึกษาสำหรับพระภิกษุสงฆ์ แห่งแรกในจังหวัดศรีสะเกษ ที่ผ่านมาหลวงปู่เครื่องได้ทำนุบำรุงพัฒนาวัดให้เจริญก้าวหน้า สิ่งก่อสร้างภายในวัดไม่ว่าจะเป็นกุฏิ วิหาร ศาลาการเปรียญ เมรุ กำแพงวัด ซุ้มประตู ล้วนแต่สร้างขึ้นในสมัยหลวงปู่เครื่องเป็นเจ้าอาวาส

ทุกๆ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงปู่เครื่อง คณะศิษยานุศิษย์ทั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ นักการเมือง พ่อค้า ประชาชน ที่ให้ความเคารพและศรัทธาหลวงปู่อย่างแรงกล้า นับแสนคน จะพากันเดินทางไปวัดสระกำแพงใหญ่ เพื่อร่วมกันอวยพรวันคล้ายวันเกิดและขอพรอันเป็นสิริมงคลไม่เคยขาด กระทั่งกลายเป็นงานใหญ่ แม้หลวงปู่จะไม่ต้องการให้จัดเอิกเกริกใหญ่โต แต่ปฏิเสศศรัทธาของบรรดาคณะศิษยานุศิษย์มิได้ ทุกครั้งเวลาที่มีผู้ประสบทุกข์ร้อนใจล้วนแต่พากันไปกราบท่าน ให้ประพรมน้ำมนต์จัดปัดเป่าให้ทุกข์ภัยต่างๆ สร้างความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต ตลอดจนความนิยมในวัดถุ่มงคลของท่านก็มีส่วนเสริมสร้างเป็นทุนในงานก่อสร้างต่างๆ ภายในวัดสระกำแพงใหญ่ และงานสาธารณูปการต่างๆ ด้วยเหตุนี้ชาวเมืองศรีสะเกษต่างพร้อมใจกันขนานสมญานามให้ท่านว่า “เทพเจ้าผู้มีเมตตาแห่งอีสานใต้”

นอกจากนี้แล้วหลวงปู่เครื่องยังพูดถึงวัดถุ่มงคลไว้อย่างน่าคิดว่า วัดถุ่มงคลของหลวงปู่ นั้นไม่ขลังเลยสักกรุ่น อย่ายไปเชื่อว่ารุ่นเก่าดีกว่ารุ่นใหม่ รุ่นนี้ดีใช้เวลาปลูกเสกทั้งไตรมาสขลังกว่ารุ่นที่ปลูกเสกวันเดียว รุ่นนี้มนต์พระเกจิอาจารย์ปลูกเสกเยอะกว่าอีกรุ่นหนึ่ง ขลังไม่ขลังไม่ได้อยู่ที่วัดถุ่มงคล มันขลังเฉพาะคนที่เคารพในคุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์เท่านั้น ถ้าคนไม่มีคุณพระเหล่านี้ก็ไม่ขลัง ความขลังของวัดถุ่มงคลไม่ได้อยู่ที่ตัววัดถุ่มงคล หากแต่อยู่ที่คนถือคนใช้ต่างหาก ถ้าคนไหนมีพระวิสุทธิคุณ พระธรรมคุณ และพระปัญญาคุณ รวมทั้งถือคุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์อยู่ในตัว ไม่แขวนพระหรือวัดถุ่มงคลไฉน ก็มีความขลังอยู่ในตัว ต่อให้แขวนวัดถุ่มงคลนับร้อยชิ้นถ้าไม่มีธรรมะอยู่ในใจวัดถุ่มงคลก็ไม่แตกต่าง จากตุ๊กตาพระ แขนวไว้ก็หนักคอเท่านั้น

หลวงปู่เครื่องได้ละสังขารแล้วด้วยอาการอันสงบที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ อุบลราชธานี เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑

พระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมฺโม) อดีตเจ้าอาวาสวัดหลวงสุ่มังคลาราม

พระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมฺโม) อดีตเจ้าอาวาสวัดหลวงสุ่มังคลาราม และอดีตเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษ ฝ่ายธรรมยุติกนิกาย ได้รับสมณศักดิ์สูงสุด เป็นพระราชาคณะ พระญาณวิเศษ ได้สร้างผลงานไว้ที่วัดหลวงสุ่มังคลาราม เป็นอันมาก และทั้งเป็นพระสงฆ์รุ่นบุกเบิก สร้างและวางรากฐานความมั่นคงให้แก่คณะธรรมยุตจังหวัดศรีสะเกษ

ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๓๑ ตรงกับวันพุธ ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๖ ปีชวด ที่บ้านหนองโน หมู่ ๕ ตำบลน้ำคำ อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นบุตรของ นายธรรมมา (จารย์ครูธรรมมา) สุ่มงคล และนางบุญมา ท่านเกิดในตระกูลชานา มีพี่น้อง ๘ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๔ ต่อมามารดาเสียชีวิต บิดาได้ภรรยาใหม่ จึงมีพี่น้องร่วมบิดาแต่ต่างมารดาอีก ๔ คน

เมื่ออายุ ๑๓ ปี ได้เรียนหนังสือไทยที่โรงเรียนวัดพระโต (วัดมหาพุทธาราม) ต่อมาเมื่ออายุ ๑๕ ปี บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดพระโต มีพระครูเกษตรศีลาจารย์ (นาม) เจ้าคณะจังหวัดอุษาคเนย์ เป็นพระอุปัชฌาย์ จำพรรษาอยู่วัดพระโต ได้เล่าเรียนหนังสือภาษาไทยต่อในโรงเรียนวัดพระโตนั้น จนสอบได้ชั้นมูล ๓ (ประถม ๓) ในปีต่อมา ด้วยความรู้ความสามารถเป็นที่พอใจของพระอุปัชฌาย์ จึงขอแต่งตั้งให้เป็นครูสอนภาษาไทยที่โรงเรียนวัดพระโต เป็นครูสอนอยู่ ๒ ปี ได้ย้ายไปจำพรรษาอยู่วัดใหม่ บริเวณที่ตั้งโรงเรียนวัดพระโตปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่ดินวัดมหาพุทธาราม (วัดพระโต) อยู่ฝั่งตะวันออกของถนนอุษาคเนย์ ตรงข้ามกับวัดมหาพุทธาราม (วัดใหม่เป็นวัดธรรมยุตแห่งแรกในจังหวัดศรีสะเกษ แต่ร้างไปในภายหลัง มีพระมหารัตน์ จากจังหวัดอุบลราชธานีเป็นเจ้าอาวาส) ได้เรียนพระปริยัติธรรมไปด้วย ๒ ปี

พ.ศ.๒๔๔๘ ติดตามอาจารย์มหารัตน์ไปอยู่วัดสุปฏิหาราม จังหวัดอุบลราชธานี เรียนวิชาฝึกหัดครูที่วัดนั้น ๒ ปี จบหลักสูตรชั้นสูงของโรงเรียน

พ.ศ.๒๔๕๐ ติดตามอาจารย์พระมหารัตน์ไปจำพรรษาที่วัดสระแก้ว อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี ช่วยสอนหนังสือภาษาไทยให้สามเณรและศิษย์วัดนั้น ๑ ปี

พ.ศ.๒๔๕๑ อายุย่างเข้า ๒๑ ปี ย้ายจากวัดสระแก้ว อำเภอพิบูลมังสาหาร เข้ามาอยู่วัดสุปฏิหาราม ได้รับการอุปสมบทที่วัดสุปฏิหาราม ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๕๑ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ติสโส อ้วน) เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์ที่พระศาสนดิลก เป็นพระอุปัชฌาย์ ระหว่างนี้ได้ศึกษาธรรม สอบไล่ได้นักธรรมตรี นักธรรมโท และสอบบาลีไวยากรณ์ สนามวัดได้

พ.ศ.๒๔๕๓ - ๒๔๕๔ ไปสอนหนังสือภาษาไทยแก่พระภิกษุสามเณรและศิษย์วัดต่าง ๆ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ.๒๔๕๕ พระอุปัชฌาย์ให้ไปเป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านค้อหวาง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี บริหารวัด สอนภาษาไทยแก่ศิษย์ สร้างเสนาสนะที่สำคัญ คือ อุโบสถและศาลาการเปรียญ อย่างละ ๑ หลัง จากนั้น ย้ายจากวัดค้อหวางเข้าพรรษาที่วัดศรีทอง (วัดศรีอุบลฯ) ตำบลในเมือง อำเภอเมือง โดยพระมหาเสน ชิตสโน เป็นเจ้าอาวาส ช่วยสอนและบูรณะปรับปรุงวัดอยู่ ๒ ปี จึงย้ายจากวัดศรีทองไปวัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ เจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันทโร จันทร์) เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช เป็นเจ้าอาวาส ได้ศึกษาบาลี และช่วยภาระเจ้าอาวาสประการต่าง ๆ และย้ายไปจำพรรษาที่วัดพิชัยญาติการาม อำเภอคลองสาน จังหวัดธนบุรี เจ้าคุณพระเชมาพิมุขธรรม เป็นเจ้าอาวาส ศึกษาพระปริยัติธรรมอยู่ ๒ ปี

พ.ศ.๒๔๖๓ ลาเจ้าอาวาสวัดพิชัยญาติการาม กลับภูมิลำเนาเดิมที่ จังหวัดชุกชินธ์ (ศรีสะเกษ) ได้ไปจำพรรษาที่วัดโพนข่า ตำบลโพนข่า อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ มีพระทอง เป็นเจ้าอาวาสวัดโพนข่า ในปีต่อมา พ.ศ.๒๔๖๔ พระทองลาสิกขา ได้รับบริหารงานในตำแหน่งเจ้าอาวาสต่อมาเป็นเวลา ๕ ปี ในระหว่างนี้ มีผลงานด้านต่าง ๆ มากมาย เปิดการศึกษาพระปริยัติธรรม และบาลีขึ้นที่วัด ปลูกสร้างศาลาการเปรียญ ๑ หลัง ปลูกสร้างกุฏิไม้เนื้อแข็งทรงมลิลา ๑ หลัง ก่อสร้างอุโบสถตามแบบกรมศิลปากร ๑ หลัง และขุดสระน้ำเพื่อใช้ในฤดูแล้ง ๑ แห่งในบริเวณวัด เป็นต้น

พ.ศ.๒๔๖๙ ขุนอำเภอ พร้อมด้วยนายเปลี่ยน ศีลวานิช และนายผึ่ง มหาผล ผู้นำหมู่พุทธบริษัท ได้นิมนต์ไปจำพรรษาอยู่วัดหลวงสุขุมงคลาราม มีพระครูเกษตศิลาจารย์ (ทอง) เป็นเจ้าอาวาส ได้ช่วยภาระเจ้าอาวาสในด้านก่อสร้างพระอุโบสถ วัดหลวงสุขุมงคลาราม และยังคงไปดูแลควบคุมการก่อสร้างอุโบสถวัดโพนข่าพร้อมกันไปทั้งสองวัด โดยใช้วิธีการเหมือนกัน คือ จ้างช่างคนญวนเป็นหัวหน้า และระดมภิกษุ สามเณรในวัดเป็นคณงาน จนวัดโพนข่าเสร็จลง สามารถทำพิธีผูกพัทธสีมา เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๗๓ ส่วนอุโบสถวัดหลวงสุขุมงคลาราม เสร็จลงเมื่อ พ.ศ.๒๔๘๕

พ.ศ.๒๔๗๖ สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ (ติสโส อ้วน) ขอวัดหลวงสุขุมงคลารามจากเจ้าคณะจังหวัดชุกชินธ์ (ศรีสะเกษ) เพื่อตั้งเป็นวัดธรรมยุติ โดยนิมนต์ท่านพระครูเกษตศิลาจารย์ เจ้าอาวาสรูปเดิม และเจ้าคณะแขวงขณะนั้น ย้ายไปอยู่วัดเจียงอีศรีมงคลวราราม และแต่งตั้งให้ท่านพระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมโม) ซึ่งขณะนั้นดำรงสมณศักดิ์ที่ พระครูสิริสารคุณ เป็นเจ้าอาวาสวัดหลวงฯ เมื่ออายุ ๔๖ พรรษา ๒๖

พ.ศ.๒๔๘๑ รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอน้ำอ้อม (อำเภอกันทรลักษ์) จังหวัดชุกชินธ์ (ศรีสะเกษ) จากนั้นไปก็จำเรียดำรงงานเรื่อยไปจนถึงปี พ.ศ.๒๕๑๔ เป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษ ธรรมยุต

ได้สมณศักดิ์ครั้งแรกเมื่ออายุ ๔๙ พรรษา ๒๙ พ.ศ.๒๔๗๙ รับสัญญาบัตร (พระครูชั้นตรี) ที่พระครูสิริสารคุณ แล้วเลื่อนไปตามลำดับชั้นโท เอก พิเศษ จนได้เป็นพระราชาคณะที่ พระญาณวิเศษ ในปี พ.ศ.๒๕๑๔

ผลงานสำคัญของท่าน...คือได้ตั้งรากฐานคณะธรรมยุตขึ้นอย่างมั่นคงในจังหวัดศรีสะเกษ โดยได้ขยายวัด คณะธรรมยุตออกไป ๑๗ วัด นอกจากนี้ยังมีที่พักสงฆ์อยู่อีก ๒๒ แห่ง วัดธรรมยุตในเขตปกครองจังหวัดศรีสะเกษ เกิดขึ้นได้ ถ้าวาดด้วยบารมีของพระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมโม) เป็นมูลเหตุ

พระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมโม) มรณภาพ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๙ ตรงกับวันจันทร์ แรม ๒ ค่ำ เดือน ๗ ปีชาล

หลวงปู่ห้วย พระญาณวิเศษ (จรัส เขมจารี)

พระญาณวิเศษ (จรัส เขมจารี) เจ้าอาวาสวัดหลวงสมังคลาราม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ และวัด
ประชากรังสรรค์ อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ

เป็นพระเถระรูปหนึ่งของจังหวัด ศรีสะเกษ ที่มีวัตรปฏิบัติเคร่งครัด ในพระธรรมวินัย ในสายของหลวงปู่ศรี
(พระญาณวิเศษ) วัดหลวงสมังคลารามและในสายของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต พระครูวิจารณ์สมถกิจ (จรัส เขมจารี)

เกิดเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ ที่บ้านเมืองจันทร์ บิดาชื่อนายมา มารดาชื่อนางผุย นามสกุลเดิม ศรีสุข
เป็นไทยเชื้อสายกวยหรือส่วย มีอาชีพทำนา และมีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๗ คน ได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียน
ประชาบาลวัดบ้านเมืองจันทร์ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ได้ออกมาช่วยบิดาในการทำไร่ ทำนา จนอายุได้ ๑๗ ปี
จึงได้ออกบวชเป็นสามเณรที่วัดบ้านเมืองจันทร์ อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ พัทธสีมาวัดหลวงสมังคลาราม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ โดย
มีพระครูสิริสารคุณ (พระญาณวิเศษ) หรือหลวงปู่ศรี เป็นพระอุปัชฌาย์ พระมหาวัช วิมล เป็นกรรมวาจาจารย์
พระมหาหน่วย ขนติโก (พระศาสนดิลก) เป็นพระอนุสาวนาจารย์ และได้ฉายาว่า เขมจารีภิกขุ หลังจากได้ศึกษา
นักธรรมและบาลีจากสำนักเรียนวัดหลวงสมังคลาราม และได้ฝึกวัตรปฏิบัติก็มีภูมิกฐานกับหลวงปู่ศรีฯ ได้ระดับหนึ่ง
แล้วในปี พ.ศ.๒๔๙๕ ได้รับมอบหมายจากพระครูสิริสารคุณ (หลวงปู่ศรี จิตฺตมโม) เจ้าอาวาสวัดหลวงสมังคลารามซึ่ง
เป็นอาจารย์ ให้ไปเผยแผ่ธรรม และสร้างวัดขึ้นในเขตพื้นที่อำเภออุทุมพรพิสัย เพื่อเป็นการขยายสาขาวัฒนธรรมยุค
ให้มากยิ่งขึ้น ประกอบกับในบริเวณเขตพื้นที่ดังกล่าวเป็นที่อยู่อาศัยของชาวกวยด้วย ในปี พ.ศ.๒๔๙๖ ชาวบ้านห้วยทับทัน
ได้ร่วมกันสร้างกุฏิไม้ชั้นเดียวหลังหนึ่ง พอได้เป็นที่พักอาศัย (รื้อเมื่อ พ.ศ.๒๕๓๙) และในปีต่อมาได้สร้างศาลาไม้ได้ถุน
สูง ๑ หลัง เพื่อประกอบศาสนพิธีและให้ชาวบ้านได้มาทำบุญ ชาวบ้านเรียกว่า ศาลาบุญ มาจนทุกวันนี้ และเวลาเพียง
ไม่กี่ปีสำนักสงฆ์เล็กๆ ริมฝั่ง ห้วยทับทัน ซึ่งเดิมมีพื้นที่เพียง ๑๐ ไร่ ปัจจุบันพุทธศาสนิกชนได้ร่วมกันจัดซื้อที่ดินถวาย
เพิ่มเติมเป็น ๓๐ ไร่ และ ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ สำนักสงฆ์แห่งนี้ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาตั้งเป็นวัดชื่อ วัดประชา

รังสรรค์หมายถึง วัดที่ประชาชนร่วมกันสร้างวัดประชารังสรรค์ ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยแรงศรัทธาที่มีต่อพระเดชพระคุณพระครูวิจารณ์สมถกิจ (จรัส เขมจารี) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้สร้างอุโบสถทรงไทยยกฐานสูง มูลค่าประมาณ ๑๐ ล้านบาท นอกจากนี้ญาติโยม พ่อค้าคหบดี ได้ร่วมกันสร้างกุฏิไม้สักทอง ทั้งเสาและพื้นปูด้วยหินอ่อน ถวายอีกจำนวน ๕ หลัง เป็นสถาปัตยกรรมไทย ซึ่งหาได้ไม่ได้ง่ายนักในภูมิภาคนี้ นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ คณะศิษย์และพุทธศาสนิกชนยังร่วมกันสร้างศาลาการเปรียญหลังใหญ่ (ขนาดกว้าง ๒๐ เมตร ยาว ๕๔ เมตร) ทั้งเสาและพื้นปูด้วยหินอ่อน จั่วและหน้าบันทำเป็นลายปูนปั้นสวยงาม เมื่อเสร็จสมบูรณ์จะต้องใช้งบประมาณทั้งสิ้นประมาณ ๑๕-๒๐ ล้านบาท โดยมีได้ใช้งบประมาณของทางราชการแต่อย่างใด พระครูวิจารณ์สมถกิจ ยังได้รวบรวมวัตถุดิบจัญที่ญาติโยมนำมาถวาย จดทะเบียนจัดตั้งเป็นมูลนิธิ ชื่อ มูลนิธิวัดประชารังสรรค์ จรัส เขมจารีอนุสรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำดอกผลมาพัฒนาปฏิสังขรณ์ สนับสนุนการศึกษาพระภิกษุ สามเณร ตลอดจนเด็กและเยาวชนผู้ด้อยโอกาสและยากไร้ นับว่า เป็นพระผู้มีสายตาที่ยาวไกลในการสร้างสรรค์ทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่นห่างไกลและกันดาร นอกจากนี้ยังรับเป็นธุระดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิ การศึกษาอำเภอห้วยทับทันอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ส่วนงานบริหารองค์การคณะสงฆ์นั้น

ในพ.ศ. ๒๕๒๕ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะตำบลห้วยทับทัน (ฝ่ายธรรมยุต) และหลังจากพระเดชพระคุณ พระครูโสภิตธรรมภาณ (โส) เจ้าอาวาสวัดประชานิมิตร และเจ้าคณะอำเภออุทุมพรพิสัย-ห้วยทับทัน (ธ.) ได้มรณภาพเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ คณะสงฆ์ จังหวัดศรีสะเกษ (ฝ่ายธรรมยุต) จึงได้เสนอพระเดชพระคุณ พระครูวิจารณ์สมถกิจ (จรัส เขมจารี) ให้ดำรงตำแหน่งแทน ปัจจุบันได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอธรรมยุต ๖ อำเภอ คือ เจ้าคณะอำเภออุทุมพรพิสัย ห้วยทับทัน เมืองจันทร์ โพธิ์ศรีสุวรรณ บึงบูรพ์ และอำเภอราษีไศล